

rende virkning til den långivende institut. Det er således ikke tilstrækkeligt at anføre i meddelelsen, at pantebrevet er overdraget til det institut, som har udstedt obligationerne.

Udgangspunktet efter § 20 i gældsloven, der regulerer låntagers adgang til at betale med frigørende virkning, er, at låntager kan betale med frigørende virkning til overdrageren af gælds brevet, medmindre skyldneren har modtaget meddelelse om andet eller har mistanke om, at betaling med frigørende virkning ikke længere kan ske til overdrageren. Ved simple gælds breve, jf. § 29, kan skyldneren, når andet ikke følger af gælds brets beskaffenhed, betale med frigørende virkning til overdrageren, medmindre skyldneren vidste, at denne ikke længere havde ret til at modtage betalingen, eller skyldneren ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede.

Forslaget til § 16 e giver låntager en videre adgang til at betale med frigørende virkning til det långivende institut end adgangen efter §§ 20 og 29 i gældsloven, idet låntagers adgang alene begrænses, hvis det udstedende institut fremsender meddelelse til låntager, om at betaling med frigørende virkning fremover ikke kan ske til det långivende institut, men derimod skal ske til det udstedende institut. Såfremt låntager på anden måde er blevet vidende om, at lån og pantebrev er overdraget til det udstedende institut, eksempelvis hvor låntager har set i tingbogen, kan låntager betale med frigørende virkning til det långivende institut, indtil låntager har modtaget meddelelse om andet.

Betaling med frigørende virkning til andre end det långivende institut tænkes alene anvendt i situationer, hvor det långivende institut befinder sig i en økonomisk dårlig situation, eksempelvis hvor det långivende institut er trådt i betalingsstandsning. Bestemmelsen kan dog også tænkes anvendt, hvor det udstedende institut selv står for opkrævning af terminer m.v. Imidlertid må det forventes, at det udstedende institut typisk vil overlade opgaver i forbindelse med opkrævning af terminer m.v. til det långivende institut.

Det er desuden en forudsætning for, at det udstedende institut kan modtage betalinger på lånet, at det udstedende institut har fået pantebrevet overdraget til eje.

§ 16 f

Bestemmelsen skal sikre, at de midler, som det långivende institut modtager og skal afregne til det udstedende institut, efterfølgende tilfalder det udstedende institut. Med bestemmelserne i stk. 1-3 skabes en ordning, der i vidt omfang svarer til konsignation.

Efter forslaget til § 16 f, stk. 1, skal det långivende institut holde de betalinger, som de modtager fra låntager og skal afregne til det udstedende institut, adskilt på en særskilt konto. De pågældende midler må således ikke blandes sammen med øvrige midler i instituttet.

Kravet om adskillelse kan opfyldes ved, at det långivende institut indsætter de modtagne midler på en konto i et andet kreditinstitut. Kravet kan også opfyldes ved, at de modtagne midler placeres i aktiver og opbevares adskilt fra instituttets øvrige aktiver, eksempelvis obligationer, der herefter skal lægges i et særskilt depot eller adskilles på lignende måde.

Det er således ikke tilstrækkeligt for at opfylde kravet om adskillelse, at det långivende institut alene opretter en særskilt konto i passivside. Der skal være et særligt adskilt aktiv.

Kravet om adskillelse af midlerne bliver særligt vigtigt i det tilfælde, hvor det långivende institut går konkurs, idet de adskilte aktiver tilfalder det udstedende institut uden om konkursboet, jf. forslaget til § 16 g.

Efter bestemmelsens stk. 2 skal det långivende institut fører kontrol med, at der sker adskillelse efter stk. 1.

Efter stk. 3 skal de midler, som er modtaget i det långivende institut, og som skal afregnes til det udstedende institut, løbende afregnes til det udstedende institut. Afregningen skal ske efter en på forhånd fastlagt plan. Bestemmelsen skal sikre, at midlerne faktisk og løbende tilfalder det udstedende institut.

Det må formodes, at ekstraordinære afdrag grundet deres karakter ikke kan indgå i en afregningsplan. Hvis instituttet imidlertid erfaringsmæssigt kan opgjøre størrelsen af de ekstraordinære afdrag, som instituttet forventer at modtage i en periode, kan instituttet lægge denne forventning ind i en afregningsplan.

Herudover bør ekstraordinære afdrag overføres til fundinginstituttet hurtigst muligt, eksempelvis i forbindelse med førstkommande overførsel efter, at det långivende institut har modtaget afdraget.

I forslaget til stk. 4, er det fastsat, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om kontrollen af adskillelsen af de betalinger, som det långivende institut modtager fra låntager. Disse regler vil fremgå af en bekendtgørelse, og vil blandt andet indeholde krav om, at revisor skal kontrollere, om adskillelsen er tilstrækkelig.

Finanstilsynet skal endvidere fastsætte regler for, hvordan og hvornår afregningen efter stk. 3, skal foregå.